

Aldubravo

Aldubáran meira enn burturbeind kiosk

Ernst mennist tóknilga í hvörjum og eisini er hann komin eftir at leggja sannförandi og djúpar kenslur í framförluna

Ólavur er sera kringur á streingjunum. Undirspælið er vakurt og hóskaði væl til tey stillu pettini

Hóast Schubert eftir mínum tykki ofta kann tykjast heldur langrøkjutur, so gingu tímarnir skjótt í Læraraskúlahøllini sunnukvöldið.

Nakrir av okkara fremstu tónleikarum eru farnir undir eitt sera áhugavert samstarv, ið teir nevna Aldubáran. Hóast fleiri teirra bógva uttanlands, so hittast teir javnan, og gerast hesir fundir til eina røð av forvitnisligum konsertum – bæði úti og heima.

Vanliga telur Aldubáran bert føroyingar, men til konsertina sunnukvöldið høvdu tey fingið styrk úr øðrum londum.

Havi ofta hoyrt nevnt, at styrkin á einum fótóltsliði sæst best, lítur tú at, hvør situr á útskiftingarbeinkennum. Er hetta efturfarandi, so er Aldubáran væl fyrri tónlistarliga!

Ernst og Ólavur

Schubert er best kendur fyri sínar »Lieder«, og konsertin varð latin upp við fimm av handsara væl kendu sangum. Havi ikki hoyt

Schubert við guitar-fylgispæli áður, men skilti á lagnum, at Ólavur – í hvussu er í onkrum føri – hevði ein finger við í spælinum.

Sangirnir eydnaðust sera væl. Ernst mennist tóknilga í hvörjum, og eisini er hann komin væl eftir at leggja sannförandi og djúpar kenslur í framförluna. Sögan um mylnaradóttirina er eisini – hóast hvønn-dagsligur kærleika-»tríhyrningur« – sera álvarsom og syrgilig: Vallarin gerst þúra býttur í hesi undurføgru ungmoy, men sjálvandi elskar hon ein annan, og hvat er tá annað at gera enn at loypa á bláman...!

Ólavur er sera kringur á streingjunum. Undirspælið var sera vakurt og hóskaði væl til tey stillu pettini, men tá Ernst loysti posabandið, hevði guitarin lyndi til at detta burtur, sum spældi hann aftan tjaldið.

Fyrirreikaður frásøgumaður

Aldubáran skal hava rós fyrri góðu og –

ikki minst – stuttu og greiðu frásøgnar um tey ymsu verkini. Áhoyrarin fær fleir-faldað gleði av einum verki, fær hann ein góðan inngang til verkini.

Hetta er ikki minsta kynstur at duga. Ofta fært tú ein politikarakendan slutur og vaknar ikki aftur, fyrr enn tónarnir ríva teg úr líkasæla dreyminum. Her fingur vit júst tað, okkum tørvaði, hvørki meira ella minni.

Andrea og Jóhannes

Trockne Blumen. Tema við frábrigdum fyrri floytu og klaver.

Tóknilga komu hesi bæði væl frá hesi framförlu. Schubert er ein meistari, tá um yndislig tema ræður, men hann skrivur nógvar nótur, hópin av nótum. Ikki er altíð lætt heldur at koma snikkaleysur á mál, fert tú undir hansara óendaligu røð av nótum.

Hesi bæði komu turrsködd á mál, og væl tað. Í stöðum var spælið eisini djúpt og

inniligt, og skjótu tónarøðirnar vóru lagdar aftur um úttan himpr.

Men kortini saknaði eg, at Andrea vágaði sær eitt sindur longur út á tónahavið, hóast vandin fyrri at drukna í tónameldrinum kundi gjørst størri.

Eitt klaver hevur stóran »klangbotn« og nógva styrki í sjálvum sær, meðan floytan bert hevur luftina í einum tummatjúkkum røri at dúva á. Sleppur luftin ikki at sveiggja av álvara, so druknar floytan lætt í tjúkk klaverróminum.

Sum tónleikari letur teg úr, letur tú tónleikin fara við tær, men hetta ger munin millum eina góða framförlu og eina uppliving!

Tú sært lítið á Jóhannesi, tá hann spælir, men magnið situr í fingratoppunum. Andrea hevur nógva meiri av eldi í tónasálini, enn vit upplivdu hetta kvöldið, hetta havi eg sæð mangan, tá hon hevur stjórnað ella spælt áður.